

انتظارات

امنیت شغلی؛ اولویت اول خانه سینما

اول سال ۸۹ مدیرعامل خانه سینما با مرور سال قبل گفته بود: «سال ۸۸ سالی پر فراز و نشیب بود.» و از صنف‌های آسیب‌پذیر سینما عذرخواهی کرد، آن هم به دلیلی که شاید برای خیلی‌ها غیرقابل تصور بود: «طی سال‌های گذشته همواره سعی داشتیم در پایان سال، هدایایی را به همکاران خود تقدیم کنیم، اما متأسفانه امسال به دلیل عدم انجام تعهد برخی سازمان‌ها و نهادهای کم‌لطفی و بی‌مهری برخی دیگر از نهادهای که از سر لطف کمک می‌کردند و نه از سر وظیفه، این اتفاق نیفتاد.» منظور او نهادهای دولتی مرتبط به سینما بود.

اینچنین شد که پیگیری مساله امنیت شغلی از مهم‌ترین برنامه‌های سال ۸۹ این نهاد صنفی عنوان شد و توضیح داده شد: «ما طرّحی کاملاً مشخص برای مساله ارائه کرده‌ایم که باید به‌صورت جدی پیگیری شود، اما اگر وزارت ارشاد مسوولیت صدور مجوزهای لازم در این زمینه را برعهده نگیرد و با ما همکاری نکرده و فکر کند باید به گونه دیگری برخورد کند، هیچ‌گاه در این حوزه موفق نخواهیم بود.»

تفاهم با ارشاد نکتته‌ای است که انگار معاونت سینمایی علاقه‌ای به انجام آن ندارد. به همین دلیل در روز ۱۸ مرداد گردهمایی‌ای همراه با امضای بیانیه قرار است برگزار شود که جزئیات آن نیز اعلام شده است.

به هر حال وظیفه‌ای که معاونت سینمایی آن را مدام به تاخیر می‌اندازد در ماده ۱۰۴ قانون اساسی عنوان شده است: «دولت مکلف است به منظور رونق اقتصاد فرهنگ، افزایش اشتغال، بهبود کیفیت کالا و خدمات، رقابت‌پذیری، خلق منابع جدید، توزیع عادلانه محصولات و خدمات فرهنگی و ایجاد بستر مناسب برای ورود به بازارهای جهانی فرهنگ و هنر و تامین فضاهای کافی برای عرضه محصولات فرهنگی، اقدام‌های ذیل را به عمل آورد:

الف – اصلاح قوانین و مقررات، برای رفع موانع انحصاری، تقویت رقابت‌پذیری و فراهم‌سازی زمینه‌های بسط مشارکت مردم، نهادهای غیردولتی، صنفی و حرفه‌ای در امور فرهنگی و هنری
ب – اقدام قانونی لازم برای تأسیس صندوق‌های غیر دولتی ضمانت، به منظور حمایت از تولید، توزیع و صادرات کالاها و خدمات فرهنگی و هنری، سینمایی، مطبوعاتی و ورزشی در سطح ملی و بین‌المللی.»
همچنین در ماده ۱۱۶ آمده است: «دولت مکلف است به منظور حمایت از حقوق پدیدآورندگان آثار فرهنگی، هنری و امنیت شغلی اصحاب فرهنگ و هنر، مطبوعات و قلم، بسترسازی و هنری از حضور بین‌المللی در عرصه‌های فرهنگی و هنری و تنظیم مناسبات و روابط میان اشخاص حقیقی و حقوقی مرتبط با امور فرهنگی و هنری، اقدام‌های ذیل را به عمل آورد.

الف – تهیه لایحه امنیت شغلی اصحاب فرهنگ و هنر و استقرار نظام صنفی بخش فرهنگ تا پایان سال اول برنامه چهارم

ب – بازنگری و اصلاح قوانین مطبوعات و تبلیغات، نظام جامع حقوقی مطبوعات و رسانه‌ها و تبلیغات
ج- اصحاب فرهنگ و هنر که شغل خود را از دست می‌دهند به تشخیص دولت به مدت حداکثر سه سال تحت پوشش بیمه بیکاری دولت قرار گیرند. دولت در چارچوب لوايح بودجه سنواتی کمک‌های اعتباری در اختیار صندوق بیمه بیکاری قرار خواهد داد.»

نظارت «هنرمند، لازم‌ه رشد سینما محسن‌علی اکبری

نظارت در همه دنیا وجود دارد و برای «علیه قوانین نظام کار نکردن» است. اشتباهات نظارت ما به دلیل این بوده که بر اجزای سطحی و ساده فیلم ما توجه شده و به عمق و محتوای آثار هیچ نظارتی نشده است. در مجموع نظارت بر آثار خوب است ولی باید در سطح کلان این نظارت صورت بگیرد. این کلیت به این مفهوم است که باید آیین‌نامه‌ای در چندین بند تدوین شود که فیلمساز بر اساس این قوانین و خط قرمزها فیلم خود را بسازد و بداند که نباید از این حدود فراتر رود. به این شکل نظارت‌ها کاملاً اعمال می‌شود. تمام آسیب‌های ما در سینما به خاطر نگاه سلیقه‌ای مدیران بوده و نگاه سلیقه‌ای که به آثار در حوزه ممیزی‌ها شده است. اگر این خطوط قرمز ما مشخص شود و شکل قانون به خود بگیرد هر کارگردانی می‌تواند خود بر فیلم نظارت داشته باشد. طبیعی است که این حق مسلم یک هنرمند است که بتواند خودش بر فیلمش نظارت کند و این موضوع در رشد و پویایی سینمای ما تاثیر می‌گذارد.

خانه سینما یک حوزه صنعتی است و می‌تواند بر حقوق اصناف زیرمجموعه خود نظارت کند در واقع باید از اصناف دفاع کند؛ چه از لحاظ مادی چه معنوی. طبق آیین‌نامه، خود خانه سینما جایگاهی برای نظارت بر فیلم‌ها نمی‌تواند داشته باشد.

خبر

مخاطب راضی برمی‌گردد

آشنیانی تهیه‌کننده فیلم «بیداری رویاها» گفته است: «کسانی که فیلم را می‌بینند به خصوص در سینماهایی مانند «فرهنگ» و «آزادی» با رضایت سالن را ترک می‌کنند و تشویق آنها در پایان فیلم نشان می‌دهد راضی هستند، اما این مخاطبان که امروز به سینما می‌روند کمی ساده‌پسندتر از مخاطبان گذشته سینما هستند.»

هلیا آبادی: ابتذال این روزها مثل طاعون می‌ماند، همه از آن فرار می‌کنند ولی اغلب به نوعی گرفتار آن هستند. این روزها ابتذالی که توانسته بود در سینما ریشه بدواند به سمت و سویی دیگر می‌رود. اختلاف نظر تهیه‌کنندگان، دست‌اندرکاران ویدئو رسانه و وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی در روزهای گذشته نشان از همین موضوع می‌دهد. پایین آمدن تعداد تماشاگران فیلم‌های کم‌دی، سطحی و استقبال از فیلم‌های متنوع دیگر حالا فضای دیگری را به وجود آورده است. پول، هزینه اندک ساخت فیلم‌های سطحی و در نهایت سود بیشتر نکتته‌ای است که در بحث فیلم‌های سوپرمارکتی مورد توجه است. وقتی با هزینه اندکی فیلم‌ها برای شبکه نمایش خانگی ساخته می‌شود چرا باید کپی‌رایت زیادی برای خرید فیلم‌های کم‌دی سطحی صرف شود؟ به هر حال سینماداران ۵۰ درصد فروش فیلم را می‌گیرند و تهیه‌کنندگان ۳۵ درصد را دریافت می‌کنند و آنان وقتی فیلم خود را با ۱۵ درصد به شبکه نمایش خانگی می‌فروشند بخش زیادی از هزینه‌های خود را دریافت می‌کنند.

ابتذال سوپرمارکتی

ترافیک، جای پارک و کیفیت پایین سینماها مواردی است که وقتی قری‌اقت برای سینما رفتن بهانه بیاورند آنها را پشت سر هم ردیف می‌کنند تا عطای فیلم دیدن را به لقایش ببخشند و خودشان را با یک جمله آرام کنند: «سی‌دی‌اش که آمد می‌بینم.» البته این آمدن سی‌دی به بازار هم ماجراها دارد. از بحث کیش‌های تکراری سی‌دی‌های قاچاق فیلم‌های روی بره گرفته تا… اما خیلی‌ها هم دل‌شان را به سوپرمارکت‌های سر کوچه و توی محله‌شان خوش می‌کنند: سوپرمارکت‌هایی که حالا چند سالی است اسنند فیلم‌های سینمایی را می‌گذارند جلوی در ورودی تا حساسی به چشم بیایند. اما روی همین آسندها دیگر چیزی در حد معجزه است اگر تبلیغ یکی از فیلم‌های مطرح سینمای ایران را ببینید؛ فیلم‌هایی که به آن لفظ کلی سینمای مستقل و متعهد اطلاق می‌شود. حالا اگر به فیلم‌های سوپرمارکتی دقیق شوی می‌بینی به جز چند چهره که به‌شان بازیگران فیلم‌های طنزی می‌گویند دیگر چیزی دیده نمی‌شود؛ فیلم‌هایی که بیشتر شبیه تئاترهای کوچه بازاری آن قدیم‌های لاله‌زار هستند نه

در بخش اول درباره مسائل مبتلا به سینما و خانه سینما صحبت شد و اینک عدم امکان ملاقات با مسوولین دولتی و مشکلاتی که در این زمینه برای خانه سینما پیش آمده گفته شده است.

– بر این صندوق بیمه بیکاری بسیار تاکید می‌کنید. انگار قرار است گردهمایی‌ای هم در این زمینه برگزار کنید.
مدیر اجرایی خانه سینما: از پاییز ۸۷ این‌ماموریت را بر عهده گرفته‌است. توانست‌ایم دستور مستقیم ریاست‌جمهوری را برای تأسیس صندوق بیمه‌بیکاری اخذ کنیم. آقای احمدی‌نژاد باوزارت رفاه و بهمن اجتماعی، وزارت کار و امور اجتماعی و وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی مطرح کردند. دو وزارت‌خانه نیز با آن موافقت کردند. آنها تاکید کردند که این صندوق باید مستقل باشد. تنها وزارت‌خانه‌ای که مانده همین وزارت ارشاد است که تاکید دارد صندوق بیمه بیکاری باید برای همه هنرمندان باشد نه فقط برای هنرمندان سینما. به همین دلیل طرح را مسکوت گذاشته است. نظام جامع اطلاعاتی ما کامل است و همین الان می‌توانیم این صندوق را دایر کنیم. مهم تأمین نقدینگی اولیه آن است. تأسیس این صندوق می‌تواند وضعیت هنرمندان سینما را بهبود بخشد. **– مذاکرات‌تان به کجا رسیده است؟**

متوقف است. ما حدود ۴۰ درصدبودجه سال گذشته‌مان را دریافت نکردیم. در ماه چهارم سال هستیم و فقط صدمیلیون دریافت کرده‌ایم. از سال پیش ۳۱۰ میلیون تومان مطالبه داریم و ۲۰۰ میلیون تومان مانده بدهی‌اینبشته شده داریم. ناچار خانه سینما را دویستان تهیه‌کنندهمان آقای ساداتیان، شایسته‌ومتوجهر محمدی وام چهارماده دریافت کرد تا بتوانیم امور جاری خانه سینما را بچرخانیم. در این شرایط ما چه کار می‌توانیم بکنیم. خانه سینما با تقاضاهای مستمری رویه‌روست که باید پاسخ دهد. اساس وجودی خانه سینما هم همین است. باید به این درخواست‌ها و وضعیت رفاهی معیشتی اعضایش هم پاسخ دهد. امیدواریم با تسعصر به این قضیه نگاه کند و گرهی را که با دست باز می‌شود با دندان باز نکنند.

– چه تعریفی از امنیت شغلی مورد نظر تان است؟
امنیت شغلی بالاترین درخواست آنهاست. ما امنیت شغلی و طرح بیمه بیکاری را این طور تعریف کردیم در شرایطی که سه پنجم اعضای خانه سینما هر دو سال یک بار به طور میانگین شغلی دارند.بنابراین دوستان غالباًبیکار هستند چون این وضعیت به طور پیوسته وجود دارد ما حداقل نیازها را استجیدیم و براساس همان مصوبه قانون کار، یک ماهه‌لح حداقلی حدود ۴۰۰ هزار تومان در نظر گرفتیم. برآورد ما این است که صندوق با چهارمیلیارد تومان می‌تواند تأسیس شود و بعد از آن می‌تواند خودش را تأمین کند.این مطالعه کاملاً علمی است.اگر موجودوقبل استناداست. **– شائبه‌ای وجود دارد مبنی بر اینکه تأییدی که انجام گرفته به خاطر مسائل انتخاباتی بوده است؟**

رژستان ۸۷ در دیداری که سینماگران پاییز همان سال با آقای احمدی‌نژادداشتند آقای عسگرپور در این جلسه حضور داشتند و به خانه سینما گفته شد شما برای سینما برنامه ارائه کنید. طرحی به عنوان پیش‌نویس تشکیل نظام جامع سازمان و ارائه شد. البته این پیش‌نویس از هر دو طرف مخالفتی داشت. هم دولتمردان با حسن ظن از این پیش‌نویس استقبال نکردند و هم برخی سینماگران. به نظر می‌رسید با دقت این پیش‌نویس مطالعه نشده بود و در واقع این نکته را فراموش کردند که این تنها یک پیش‌نویس است و از تصویب و تأیید و تبدیل شدن به قانون فاصله بسیار دارد. از نکات خوب این پیش‌نویس این بود که حمایت‌های دولتی بعد از تشکیل این سازمان کمتر می‌شود.

سه طرف دعوای فیلم‌های سوپر مارکتی

مجوزها را ارشاد می‌دهد

بیشتر- به این می‌گویند «ابتذال» به این می‌گویند «بسط و گسترش چهره‌ای مبتذل و دودستی از سینما و فیلم». به این می‌گویند «پایین آوردن سطح سلیقه مخاطب در حد چیزی فراتر از زیر صفر».

کاسبکاری در سینما

هنگامی که تهیه‌کنندگان اعتراض می‌کنند و از مبتذل بودن فیلم‌ها ویدئورسانه می‌گویند به نظر می‌رسد نکاتی فراتر از بحث ابتذال در آن مطرح باشد یعنی درآمد، یعنی منفعت، یعنی راحت پول به دست آوردن. وقتی تهیه‌کنندگان نسبت به ساخت فیلم‌های ویدئویی نازل و سطحی که اغلب نیز دامنه تسرع آن باید در آینده شامل کتاب و آلبوم موسیقی و… نیز شود. تأمین و در دسترس قرار دادن خوراک فکری جامعه در نظام جمهوری اسلامی اگر اهمیت مضاعفی نسبت به غذای جسمی نداشته باشد حداقل با آن یکسان است. در شرایطی که راهاندازی فروشگاه‌های سراسری و مستقل عرضه محصولات فرهنگی و هنری مقدور و ممکن نشده است، عرضه یک نمونه محصول فرهنگی در سوپرمارکت‌ها را باید قدر دانست و از آن به عنوان یک الگوی موفق برای عرضه دیگر محصولات فرهنگی بهره جست» «محمدعلی زه» کسی است که هم از سینما شناخت دارد و هم ملزومات کار صنفی را می‌شناسد به همین خاطر در این بیانیه کاملاً نکته‌های مورد توجه این رسانه و دست‌اندرکارانش بیان شده است. او این باور است که ابتذال موجود در سینما به سوی این رسانه سوق داده شده است و همان طور که در سینما این گونه فیلم‌ها به حاشیه کشانده شده‌اند این اتفاق به زودی در این عرصه هم رخ می‌دهد فقط باید کمی صبر کرد.

البته راه‌حل‌ها و خواسته‌هایی نیز دست‌اندرکاران این رسانه دارند که همه به دولت برمی‌گردد. یکی از آنها ارزش گذاری بر شناسایی تفاوت‌های مدیوم‌های مختلف تصویری است، اما شاید مهم‌ترین نکته‌ای که باید در نظر گرفت این بندی است که اذعان و پیشنهاد شده است: «باید در یک تعریف

ملی، صنفی و فرهنگی تفاوت تولیدات شبکه رسانه ویدئو از تلویزیون و سینما مشخص شود تا این بخش گرفتار تکرار سوپرمارکت؛ فرصت یا تهدید» به دفاع از این محصولات پرداخته است: «در یک نگاه کلان ملی باید فرصت ارائه محصولات فرهنگی در محلی که در آن مایحتاج روزمره

مادی مردم عرضه می‌شود را یک فرصت بی‌بدیل و آرزوی تحقق یافته اقلیم فرهنگ و هنر قلمداد کرد. همه اهالی فرهنگ باید از این فرصت که حاصل زحمات مردان گننام و نتیجه فهمیدن و فهماندن ضرورت لزوم دستیابی سریع و ارزان مردم به محصولات فرهنگی است، حفاظت و حراست کنند و نباید این دست‌انورد مهم اهل فرهنگ در چنبره کج‌فهمی‌ها، لجبازی‌ها و گروکشی‌های شخصی و صنفی آسیب ببینند. ایرادات شکلی و مشکلات محتوایی این کار که ناشی از تازه‌کاری، عدم نظارت و فقدان سازمادهی مطلوب است باید با مطالعه و پژوهش مستمر همراه و مرتفع شود و دامنه تسرع آن باید در آینده شامل کتاب و آلبوم موسیقی و… نیز شود. تأمین و در دسترس قرار دادن خوراک فکری جامعه در نظام جمهوری اسلامی اگر اهمیت مضاعفی نسبت به غذای جسمی نداشته باشد حداقل با آن یکسان است. در شرایطی که راهاندازی فروشگاه‌های سراسری و مستقل عرضه محصولات فرهنگی و هنری مقدور و ممکن نشده است، عرضه یک نمونه محصول فرهنگی در سوپرمارکت‌ها را باید قدر دانست و از آن به عنوان یک الگوی موفق برای عرضه دیگر محصولات فرهنگی بهره جست» «محمدعلی زه» کسی است که هم از سینما شناخت دارد و هم ملزومات کار صنفی را می‌شناسد به همین خاطر در این بیانیه کاملاً نکته‌های مورد توجه این رسانه و دست‌اندرکارانش بیان شده است. او این باور است که ابتذال موجود در سینما به سوی این رسانه سوق داده شده است و همان طور که در سینما این گونه فیلم‌ها به حاشیه کشانده شده‌اند این اتفاق به زودی در این عرصه هم رخ می‌دهد فقط باید کمی صبر کرد.

البته راه‌حل‌ها و خواسته‌هایی نیز دست‌اندرکاران این رسانه دارند که همه به دولت برمی‌گردد. یکی از آنها ارزش گذاری بر شناسایی تفاوت‌های مدیوم‌های مختلف تصویری است، اما شاید مهم‌ترین نکته‌ای که باید در نظر گرفت این بندی است که اذعان و پیشنهاد شده است: «باید در یک تعریف ملی، صنفی و فرهنگی تفاوت تولیدات شبکه رسانه ویدئو از تلویزیون و سینما مشخص شود تا این بخش گرفتار تکرار سوپرمارکت؛ فرصت یا تهدید» به دفاع از این محصولات پرداخته است: «در یک نگاه کلان ملی باید فرصت ارائه محصولات فرهنگی در محلی که در آن مایحتاج روزمره

گفت‌وگو با فرهاد توحیدی-بخش یابانی

مدیران از دایره شعار عبور نمی‌کنند

گیسو ففغوری

–این پیش‌نویس به تاریخ سپرده شده است؟
یکی از وظایف دولتی دولت در این زمینه کار خود را می‌کند. در بحث شورای پروانه ساخت ما نماینده‌های خودمان را معرفی کردیم اما اداره کل نظارت قبل از آن جلسه را با حضور هفت نفر از منتخبان خودش تشکیل داده بود و به ما ایراد گرفتند که دیر معرفی کردیم. ما باز هم نماینده‌های خود را معرفی می‌کنیم. دی ماه گذشته آقای شمسدتری گفتند چون ما به جای نماینده‌های شما کسان دیگری را عضو کردیم درست نیست که به زودی بر کنارتشان کنیم. بگذارید دو ماه بگذرد و بعد نماینده‌های شما در شورا حضور داشته باشند. این مهلت تا امروز طول کشیده است.

–ببینید ساختار انتظامی پروانه ساخت‌های بی‌حد و حساب می‌گویید و برخی‌ها هم دچار این مغضل هستند که پروانه ساخت به آنها داده نمی‌شود. راهی و جایی برای بررسی شکایات آنها نیست

یک نکته‌ای که وجود دارد و کمتر کسی از آن خبر دارد شورای عالی پروانه ساخت است. در صورتی که به کسی پروانه ندهند می‌تواند به این شورا که مدیر عامل خانه سینما و وزیر ارشاد جزء اعضای آن هستند، شکایت کند. اما چون کسی از آن خبر ندارد هیچ وقت تا به حال تشکیل نشده است. در این شورا این اختلاف نظر بررسی می‌شود.

– اما چرا خانه سینما نمی‌خواهد کل این مباحث مربوط به نظارت را برعهده گیرد؟ چون بارها مطرح شده است که این نهاد صنفی بیاید و این کار را انجام دهد؟
ما هیچ مشکلی نداریم برای ساختن آن را نیز طراحی کردیم. در بند ب پیش‌نویسی که ارائه شده درباره حقوق و اختیارات است. خانه سینما می‌گوید ما مسوولیت را می‌پذیریم و شما اختیار بدهید. ما این پیش‌نویس را همان بهمن ۸۷ به آقای احمدی‌نژاد دادیم و اتفاقاً به خود ایشان (آقای شمسدتری) هم ارجاع شده است و از همان موقع هم مسکوت گذاشته شده است. پیشنهاد کردیم شکل اعطای پروانه ساخت چگونه باشد. چه شورای با چه اعضای درجه‌بندی فیلم‌ها را به عهده داشته باشند. البته منظور درجه‌بندی فیلم‌ها بر اساس گروه‌های سنی است مثل همه جای دنیا. پیش‌بینی شده اعتبارات حمایتی موجود در نظام دولتی چگونه تخصیص پیدا کند. چه شورای این

نگاه

مسوولان چه کردند

شاید مهم‌ترین نکته‌ای که نمی‌توان در این روزها فراموش کرد همین بحثی است که وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی با تاکید بر تمرکززدایی فعالیت‌های فرهنگی اعلام کرده بود: «اصل ممیزی در کتاب و سینما لازم است. اصل ممیزی در کتاب و سینما بی‌تردید باید باشد، البته اختلاف سلیقه‌هایی در شیوه وجود دارد که بدیهی است اما بر اصل آن تاکید داریم.»

وی با بیان اینکه دیدگاه‌های مقام معظم رهبری به عنوان مانیفست راه آینده را روشن می‌کند، افزوده است: «رویکرد دولت نهم فرهنگی است؛ به تدریج فرهنگ از حاشیه به متن می‌آید و خواسته مقام معظم رهبری که رفع محرومیت از فرهنگ است با همت همکاران صورت می‌پذیرد.»

او اعلام کرده است: «جهت‌گیری حوزه‌های سینما، تئاتر و دیگر هنرهای تجسمی با محتوای قرآن و عترت خواهد بود.» این مقام مسوول از کشورهای دیگر دنیا مثال آورده است: «از تعداد ۳۲ فیلم پرفروش دنیا در دهه اخیر ۱۵ فیلم مربوط به مباحث آخراًزمان بوده است که منجی را از غرب و امریکا معرفی می‌کند و به دلیل تاثیرگذاری این رسانه، از تمام جلوه‌های ویژه خود استفاده می‌کنند.»

شورای عالی سینما هم که به تصویب رسیده، قرار شد اعتبار مناسبی در اختیار بگیرد تا از لحاظ سخت‌افزاری و نرم‌افزاری به این مقوله پرداخته شود. اما پیشنهاد در زمینه فیلم‌نامه‌نویسی خود نکته ویژه‌ای است: «در باب فیلم‌نامه‌نویسی ضعف وجود دارد و در همین راستا در نشست شورای عالی سینما قرار شد فراخوانی داده شود تا از حوزه و دانشگاه فیلم‌نامه‌های خوبی نوشته شود.»

۵۰۰ جشنواره

در روزهای که گذشت جواد شمسدتری در مقام معاون سینمایی باز هم از پشت میکروفن نکته‌هایی را بیان کرد که نشانگر سیاست‌های سینمای دولت دهم بود. وعده در کنار عملکرد، وعده در کنار تشریح موقعیت و علاقه. او تکرار نیز گفته است: «تقاطع ضعف حوزه سینما و راهکارهای رفع آنها را شناسایی کرده‌ایم» اما بیان نکرد کی می‌خواهد این کارها را آغاز کند. او آمار جدیدی هم ارائه داد: «حجم تولید فیلم‌های داخلی نسبت به سطح جهانی از جایگاه خوبی برخوردار است به خصوص در زمینه فیلم کوتاه از شاخص‌ترین کشورها هستیم. در کشور ۱۰۰ هزار فعال سینمایی و ۴۰۰ کارگردان وجود دارد که تعداد قابل توجهی را شامل می‌شود که در این میان، فعالیت‌های کارگردان زن در ایران نسبت به سطح جهانی بالاتر است. تعداد جشنواره‌هایی که به سالانه در ایران برگزار می‌شود ۴۰ جشنواره فیلم است. این تعداد تا ۵۰۰ جشنواره فیلم کوتاه و بلند

در موضوعات مختلف و آزاد در کشور قابل افزایش است.» توسعه فرهنگی و پیش‌فراقول بودن سینمای ایران در بخش فرهنگی از دیگر نکته‌هایی بود که شمسدتری به عنوان سیاست‌های سینمایی اعلام کرد. اما در بخش دیگر خبری از حضور نماینده اصناف سینمایی در شورای عالی سینما نیست. به این ترتیب کنار گذاشتن تنها صنف سینمای ایران رسمی شده است. این قضیه وقتی اهمیت بیشتری پیدا می‌کند که جواد شمسدتری از سوالی همچون «می‌توان این شورا را در حد یک وزارتخانه دانست»، با خرسندی عبور می‌کند و می‌گوید: «برای اینکه جایگاه حوزه سینما ارتقا پیدا کند، نیازمند پشتیبانی و حمایتی فراتر از یک وزارتخانه است. الان منظور این نیست چراکه این موضوع ساز و کاری برای خودش دارد ولی برای اینکه جایگاه حوزه سینما ارتقا پیدا کند، پشتیبانی و حمایتی فراتر از یک وزارتخانه می‌طلبد.» او به حضور عالی‌ترین مقام اجرایی در راس این شورا اشاره می‌کند و می‌گوید: «آقای احمدی‌نژاد گفتند برای اینکه سینما بتواند جایگاه واقعی خودش را به دست بیاورد، یکی از ساز و کارهایش ارتقا پیدا کردن آن است. برای این ارتقا در گام اول تشکیل شورای عالی سینما با حضور ریاست‌جمهور انجام می‌شود که این امر مقدمه‌ای است برای اینکه نیازهای حوزه سینما به صورت کلان بررسی‌شود. این ارتقا در همه ابعاد شکل می‌گیرد که یکی از آنها بحث بودجه است. ما یکسری طرح‌هایی ارائه دادیم که قرار شد به پشتوانه همین شورای عالی سینما، این طرح‌ها برای عملیاتی شدن مورد حمایت قرار بگیرد.»

حضور چند فیلمساز خوش‌نام و باسابقه در این شورا قطعی خواهد بود که قلعلاً در این زمینه تعریف دولت و مسوولان سیاستگذار مشخص می‌شود. به هر حال تاکید شده که شورای عالی سینما از جمع محدودتری تشکیل خواهد شد.

نکته

سینماهای تعطیل شده

چند روز پیش گزارشی از سینماهایی منتشر شد که دیگر مشتری ندارند. در روزهایی که مشتریان انواع سینماهای دیگر تنها به پردیس‌های سینمایی می‌روند و در روزهایی که اهالی سینما مدام از نبود امکانات و کم بودن سالن‌های سینما می‌گویند دیدن عکس این سینماها افسوس‌ی صدچندان را به وجود می‌آورد. چند تا از این سینماها که خبرگزاری ایسنا عکس‌های آنها را منتشر کرده بود عبارتند از: سینما تاج، خیابان انقلاب، ابتشار خیابان لاله‌زار نو، سینما شهر قشنگ، خیابان ولیعصر، نرسیده به سراه جمهوری؛ سینما تیسفون.